

S A A R N A 20.1.2018 Puerto de la Cruz, San Francisco -kirkko

K o s k e t u k s e n v o i m a

Päivän evankeliumi tarjoaa aineksia moneen. Tapahtumia on useita: Pietarin anopin parantaminen, kapernaumilaisten sairaiden parantaminen, Jeesuksen vetäytyminen yksinäisyyteen rukoilemaan ja vielä Jeesuksen ja opetuslasten lähtö Galileaan. Kukin näistä riittää yksinäänkin saarnan aiheeksi.

Vaikka evankeliumikatkelma kertoo Jeesuksen parantaneen lukuisan joukon sairaita, yksi katkelman vaikuttavimmista hetkistä liittyy kuitenkin yksilön kohtaamiseen. Kun Jeesus jakeessa 31 kohtaa Pietarin anopin, hän menee tämän luo, ottaa tätä kädestä ja auttaa jalkeille. Yksinkertainen kosketus, kädestä ottaminen, sisältää ihmeellistä, parantavaa voimaa.

Tämän kohtauksen rinnalle voi ottaa tarkasteluun muutkin Markuksen evankeliumin katkelmat, joissa kerrotaan Jeesuksen koskettavan ihmisiä. Ensimmäisen luvun lopussa, heti tämän päivän evankeliumin jälkeen, Jeesus ojentaa kätensä ja koskettaa parantavasti spitaalista. Viidennessä luvussa hän ottaa kädestä Jairoksen sairasta tytärtä ja saa tämän virkoamaan. Seitsemännen luvun lopussa Jeesus koskettaa kuuromykän miehen korvia ja kieltä ja parantaa tämän. Ja vielä kahdeksannessa luvussa Jeesus panee kätensä sokean miehen silmille ja pään päälle ja tekee hänet näkeväksi.

Kussakin näissä kohtauksessa konkreettinen, fyysinen kosketus saa aikaan käännekohdan: hetken, jona jotakin muuttuu ja ankara maailma näyttää lempeämmät kasvonsa.

Nämä kohtaukset johdattelivat meidät pohtimaan kosketuksen voimaa. Moni sairaus voidaan nykyään parantaa helposti ja tehokkaasti lääkkeillä ja hoitotoimenpiteillä, mutta ***kosketuksen kaipuu ei ole kadonnut minnekään!***

Tuskin olen ainoa, joka on joskus kuullut toisen ihmisen äänessä pettymyksen hoitokäynnin jälkeen: eihän se edes koskenut minuun, istui vain näyttöpäätteen takana...!? - Sain aikanaan sairaalapapin työssäni Espoossa ja Helsingissä seurata, miten eri lailla ja myös hyvin persoonallisella tavalla sairaaloiden henkilökunta työskenteli potilaan lähellä ollessaan. Esim. henkinen ja hengellinen tuki ei ollut kaikille lääkäreille kierrossa Jorvissa 80-luvulla mieleen...

Samalla tavalla moni on kuullut myös ilonpilkahduksen ihmisen äänessä sairauden keskelläkin: oli niin hellä hoitaja, peitteli, kun kipeä ruumis värisi vilusta enkä jaksanut itse vetää peittoa päälle.

Kosketuksen merkitys näkyy paitsi sairauden koetellessa myös kaikessa muussa elämässä. Elämänkaaren kuluessa useimmille ihmisille käy niin, että näkö himmenee ja kuulo hiipuu, mutta kosketuksen kaipuu ja taju harvoin katoavat silloinkaan. Kun ei enää voi olla varma, kuuleeko toinen tai avaako hän enää silmiään, on usein vielä jäljellä kädestä pitäminen, hiusten hiljainen silitäminen, posken painaminen poskea vasten. Kosketus kertoo, että olen tässä ja välitän. Ei ihme, että Jeesuksenkin kerrotaan pelastaneen niin monen ihmisen elämän - kosketuksen kautta.

Pyhään liittyen huomaa, että Jeesukselle itselleen kertyy kokemusta myös pahaa tekevästä kosketuksesta: Markuksen evankeliumissa hänen ruumistaan lyödään niin nyrkillä, ruuskalla kuin ruokokepillä, häntä nöyryytetään riisumalla ja pukemalla ja sylkemällä hänen päälleen, häntä suudellaan kavalluksen merkiksi, ja lopulta hänen elämänsä päättyy väkivaltaisen koskettamisen, ristille ripustamisen seurauksena.

Siinä missä Pietarin anoppi kertoo hyvän kosketuksen tärkeydestä ja voimasta, Jeesuksen oma elämä kertoo myös väärän koskettamisen törkeydestä ja kivuliaasta tuskasta. Samalla evankeliumi julistaa paitsi hyvän kosketuksen tärkeyttä myös siitä, että pahastakin koskettamisesta saa puhua ja että **kosketuksella satutetun kokemukseen tulee uskaltaa samastua**.

The beauty of touch & kosketuksen ikävä!

Kosketuksen merkitystä kannattaa pohtia myös päivän teemaa peilaten: Jeesus herättää uskon! Uskon herättäminen ymmärretään yleensä henkiseksi, jopa analytyttiseksi asiaksi – mutta voisiko konkreettisella kosketuksella olla jokin tekemistä sen kanssa?

Nuorena teologina opin Tukholmassa Juhani Rekolan johdolla koskettamisen alkeet: komministeri Jussi laitto melkein aina käden keskustelemansa ihmisen olkapäälle. Se jo oli ihmisille hyvä ja turvallinen kokemus: vapautti myös keskustelemaan! (myöhemmin Töölön sairaalassa: aivoleikkaukseen valmistautuvalla potilaalla oli vain yksi pyyntö: pidä minua kädestä!)

Voisi kuvitella, että jatkuva sairaiden ja tarvitsevien kohtaaminen kiihtyvän suosion keskellä veisi voimia itseltään Jeesukselta. Hän ei vedäkään itseään piippuun, vaan ottaa aikaa itselleen, vetäytyy yksinäisyyteen ja rukoilee. **”Oma tila” on tarpeen!** Miten lohdullista ja miten tärkeä esimerkki meille.

Jumalan Poika tarvitsi omaa rukousrauhaa ja voimaannuttavaa & palauttavaa hiljaisuutta! Kunpa muistaisimme tämän arjessamme. On tutkittu, että hetken

keskittyminen, rukous, yhteys korkeimpaan tai rentoutus auttaa jaksamaan, kestämään paineita, tarkastelemaan asioita rauhallisesti ja hätäntymättä. Kun levollisuus omassa sielussa ja ruumiissa lisääntyy, voimme kohdata lähimmäisenkin levollisesti ja kärsivällisesti. Myös hänet, joka tarvitsee aikaamme ja energiaamme.

Evankeliumitekstissä kerrotaan yleisesti, että Jeesus paransi paljon sairaita ja ajoi ulos pahoja henkiä. Mutta Simon Pietarin anopin parantaminen kuvaillaan yksityiskohtaisemmin. Siihen, kuten moneen muuhunkin Jeesuksen ihmetekoon, erityisesti parantamisiin, liittyy koskettaminen. Meille kerrotaan, miten Jeesus ”meni hänen luokseen, otti häntä kädestä ja auttoi hänet jalkeille”. Voimme helposti nähdä tämän kaiken sielumme silmin ja tuntea omassa kehossamme! Onhan moni meistä auttanut sairavuoteella makaavaan ylös sängystä, ja yhdessä on lähdetty sairaalan kanttiiniin tai jääty sängyn laidalle istumaan, jos askeleita ei kuitenkaan olekaan jaksettu ottaa. Käsi on voinut olla tulikuuma tai kovin viileä. Ihmeparanemista on tuossakin hetkessä rukoiltu ja toivottu.

Vaikkei toivoa paranemisesta aina ole, usko voi silti kantaa. Ja näin ollen toivokin voi olla erityisen kirkasta. Toisen ihmisen läheisyys ja hellä, arvostava kosketus on edelleen se, mikä on tärkeää niin terveen kuin sairaan hoidossa. Lääketiede ylittää ihmeisiin, ilman muuta. Mutta toisen ihmisen katseesta ja kosketuksesta välittyvä rakkaus ja hyväksyntä on uskon ja toivon vahvin ylläpitäjä tilanteessa, jossa vain ihme voi pelastaa.

Vaikkemme kosketuksellamme saakaan ihmeitä aikaan, saamme välittää armon ja rakkauden sanomaa jokaisessa kohtaamisessamme. Avilan Teresan nimissä kulkeva rukous muistuttaa: **”Kristuksella ei ole muuta ruumista kuin sinun ruumiisi. Ei muita käsiä tai jalkoja maailmassa kuin sinun kätesi ja jalkasi. Sinun silmilläsi hän katsoo myötätuntoisesti tätä maailmaa, sinun jaloillasi hän kiiruhtaa tekemään hyviä töitä.”**

Jokainen voi olla arjessa ”Kristus” toiselle & todistaa Hänestä.

Sampo

M u u r i n e n